

תפילת שמונה עשרה

מים ראשונים: מה הקשר של תפילת שמונה עשרה לפרשת השבוע, פרשת פקודי? הדברים יתבררו בהמשך הדף. בינתיים, כל מי שרוצה מוזמן לנחש.

מסכת מגילה דף יז עמוד ב – מקור הנוסח וסדר הברכות

תפילה מנא לן? ¹ דתניא: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר רבי יוחנן, ואמרי לה במתניתא תנא: מאה ועשרים זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר. ² תנו רבנן: מנין שאומרים אבות – שנאמר: "הבו לה' בני אלים" (תהלים כט א), ³ ומנין שאומרים גבורות – שנאמר: "הבו לה' כבוד ועוז" (שם), ⁴ ומנין שאומרים קדושות – שנאמר: "הבו לה' כבוד שמו השתחוה לה' בהדרת קדש" (שם ב). ⁵

ומה ראו לומר בינה אחר קדושה – שנאמר: "והקדישו את קדוש יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו" (ישעיהו כט כג) וסמך ליה: "וידעו תעני רוח בינה". ⁶ ומה ראו לומר תשובה אחר בינה – דכתיב: "ולבבו יבין ושב ורפא לו" (ישעיהו ו י) ... לא רפואה דתחלואים היא, אלא רפואה דסליחה היא. ⁷ ומה ראו לומר גאולה בשביעית? – אמר רבא: מתוך שעתידין ליגאל בשביעית ... במוצאי שביעית בן דוד בא. ⁸ ... ומה ראו לומר רפואה בשמינית? אמר רבי אחא: מתוך שנתנה מילה בשמינית, שצריכה רפואה, לפיכך קבעוה בשמינית. ⁹ ומה ראו לומר ברכת השנים בתשיעית – אמר רבי אלכסנדר: כנגד מפקיעי שערים, דכתיב: "שבור זרוע רשע" (תהלים י טו), ודוד כי אמרה – בתשיעית אמרה. ¹⁰ ומה ראו לומר קיבוץ גליות לאחר ברכת השנים – דכתיב: "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא" (יחזקאל לו ח). ¹¹ וכיון שנתקבצו גליות – נעשה דין ברשעים ... וכיון

¹ אין הכוונה כאן לשאלה הכללית מניין לנו בכלל מצוות תפילה, אלא, כפי שמסביר שטיינזלץ שם שמדובר בתפילת עמידה והשאלה היא: מנין לנו שלתפילה יש סדר: קודם ברכה זו ואח"כ זו ושיש להתפלל לפי סדר זה ולפי "מטבע שטבעו חכמים". לגבי מקור התפילה בכלל ראו למשל תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד הלכה א: "תפילת השחר עד חצות וכו', כתיב: לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם – וכי יש עבודה בלב? ואי זו? זו תפילה. וכן הוא אומר: אלהך די אנת פלח ליה בתדירא הוא ישיזיבך (דניאל ו יז) – וכי יש פולחן בבבל? ואי זו? זו תפילה". ראו גם בבלי תענית ב א, ספרי דברים פיסקה מא, מכילתא דרשב"י כג כה ועוד. וידועה גם מחלוקת הראשונים, רמב"ם (הלכות תפילה א א, ספר המצוות מצוה ה) ורמב"ן (השגותיו על ספר המצוות מצוה ה) אם תפילה מניית כאחת מתר"ג המצוות (שיטת הרמב"ם ע"ס פסוקים על עבודת ה') או שהיא מדרבנן (שיטת רמב"ן) ולא נאריך בנושא זה כאן.

² מכאן משמע שכבר הרבה לפני שמעון הפקולי שחי בתקופת רבן גמליאל דיבנה לאחר החורבן, הסדירו הנביאים (האחרונים?) והזקנים את תפילת שמונה עשרה. הגמרא תחזור לשאלה זו בהמשך. אגב, בשל המספר מאה ועשרים מן הסתם אין הכוונה לזקנים שקדמו לנביאים כנזכר בפתיחה למסכת אבות: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים וכו' ", אלא לאנשי הכנסת הגדולה שחיו בסמוך לנביאים האחרונים. ועכ"פ, כולם לפני שמעון הפקולי.

³ זו ברכת מגן אברהם שנפתחת באזכור שלוש האבות. מדרש זה הוא מקור לכך שהאבות נקראים אלים וכן הוא בראש השנה לב א. אלים מלשון תוקף וכח (מהרש"א, רש"י), שהם התשתית. ראו גם הדימוי להרים: "מראש הררי קדם ... ומגד גבעות עולם – אלו האבות והאמהות שנמשלו בהרים ובגבעות, שנאמר (שיר השירים ד ו) אך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה" (ספרי דברים פיסקה שנג).

⁴ ברכת "אתה גיבור לעולם ה'" שנחתמת במחיה המתים.

⁵ עד כאן שלוש הברכות הראשונות שהם כפי שנראה להלן, שבחו של המקום ולא 'בקשת צרכים'.

⁶ כאן ממשיך הדרשן מקדושה לברכת החונן לאדם דעת ומחפש את הקשר לברכה הקודמת (קדושה). אבל במקומות אחרים, שלוש הברכות הראשונות הם חטיבה אחת של מתן שבח ובברכה הרביעית מתחילות הבקשות. ואלה מתחילות, כמו בברכת הדעת על מנת שיידע האדם לבקש כראוי. ולפיכך גם נקבעה ההבדלה בברכת החונן לאדם דעת. ראו ירושלמי ברכות פרק ה הלכה ב: "רבי אמר: תמינה היאך ביטלו חונן הדעת בשבת? אם אין דיעה תפילה מניין? וכה, אם אין דיעה הבדלה מניין?"

⁷ בקטע שהשמטנו דנה הגמרא מדוע באמת איננו מסמיכים את ברכת הרפואה לברכת התשובה, ע"ס הפסוק בישעיהו, ומסמיכים את ברכת הסליחה דווקא. והתירוץ שבישעיהו הכוונה לרפואת הסליחה ואילו תפילתנו לרפואה, שתבוא בהמשך, היא על רפואה כפשוטה.

⁸ לפי המסורת, המשיח יגיע במוצאי שנת השמיטה ובשבוע השנים של אותה שמיטה (שבוע) יקרו מאורעות גדולים ובולטים. ראו תיאור זה במסכת סנהדרין צז ע"א, שיר השירים רבה ב ד ועוד.

⁹ ראו גמרא מנחות דף מג עמוד ב: "למנצח על השמינית מזמור לדוד, על מילה שניתנה בשמיני".

¹⁰ נראה שהדרשה כאן קצת מורכבת גם מבחינת העניין וגם מבחינת האסמכתא. בפרק י של תהלים (המזמור התשיעי לפי שיטת חז"ל שעוד נראה) מדבר דוד על שבירת זרוע הרשעים. הכוונה לפי חז"ל למפקיעי השערים "המייקרים את התבואה" בשנים בהם יש מחסור, עקב עצירת גשמים. לפיכך קבעו את ברכת השנים בברכה התשיעית. ואת הקשר של שמונה עשר או תשעה עשר פרקי תהלים הראשונים לתפילת שמונה עשרה (או תשע עשרה), נראה בירושלמי בהמשך.

¹¹ ראו מסכת סנהדרין צח א: "ואמר רבי אבא: אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר: ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל". ראו דברינו [הרי ישראל](#) ביום העצמאות.

שנעשה דין מן הרשעים - כלו המינים, וכולל זדים עמהם¹² ... וכיון שכלו המינים - מתרוממת קרן צדיקים ... והיכן מתרוממת קרנם - בירושלים ... וכיון שנבנית ירושלים - בא דוד¹³ וכיון שבא דוד - באתה תפילה,¹⁴ שנאמר: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפילתי" (ישעיהו נו ז). וכיון שבאת תפילה - באת עבודה שנאמר: "ועולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי".¹⁵ וכיון שבאת עבודה - באתה תודה,¹⁶ שנאמר: "זובח תודה יכבדנני" (תהלים נכג). ומה ראו לומר ברכת כהנים אחר הודאה - דכתיב: "וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעולה והשלמים" (ויקרא ט כב) ... מסתברא, עבודה והודאה חדא מילתא היא. ומה ראו לומר שים שלום אחר ברכת כהנים - דכתיב: "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" (במדבר ו כז). ברכה דהקב"ה - שלום, שנאמר: "ה' יברך את עמו בשלום" (תהלים כט יא).¹⁷

וכי מאחר דמאה ועשרים זקנים, ומהם כמה נביאים, תקנו תפילה על הסדר, שמעון הפקולי מאי הסדיר? - שכחום וחזר וסדרום.¹⁸

מכאן ואילך אסור לספר בשבחו של הקב"ה, דאמר רבי אלעזר: מאי דכתיב: "מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהילתו" (תהלים קו ב), למי נאה למלל גבורות ה' - למי שיכול להשמיע כל תהילתו.¹⁹ אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: המספר בשבחו של הקב"ה יותר מדאי - נעקר מן העולם, שנאמר: "הַיְסָפֹר לֹא יִבְרָךְ אִם אָמַר אִישׁ כִּי יִבְלָע" (איוב לו כ). דרש רבי יהודה איש כפר גבוריא, ואמרי לה איש כפר גבור חיל: מאי דכתיב: "לך דומיה תהילה" (תהלים סה ב) - סמא דכולה משתוקא.²⁰ כי אתא רב דימי אמר: אמרי במערבא: מלה - בסלע, משתוקא - בתרין.²¹

ירושלמי ברכות פרק ב הלכה ג - ברכה גוררת ברכה

ר' אחא בשם ר' יהושע בן לוי: אף מי שהתקין את התפילה הזאת, על הסדר התקינה: שלש ברכות ראשונות ושלוש ברכות האחרונות שבחו של מקום.²² והאמצעיות צרכן של בריות: חנינו דיעה. חננתנו דיעה - רצה

¹² למרות שברכת המינים התווספה מאוחר יותר, כפי שנראה, היא משתלבת במחזור הברכות שמהשביעית ואילך כולן מתמקדות בגאולה לעתיד לבוא ולא דווקא בצרכי היום-יום.

¹³ זו ברכת צמח דוד שהתווספה גם היא מאוחר יותר (כפי שנראה להלן) ובמקורה הייתה חלק מתפילת בונה ירושלים.

¹⁴ זו ברכת "שמע קולנו", הברכה השש עשרה או השבע עשרה, שהיא תפילה בתוף התפילה, המשאלה שהקב"ה יקבל את תפילתנו, ולכאורה יכולה הייתה להיחשב כסיכום התפילה. אך לא, גם היא קשורה לגאולה ויש לה המשך.

¹⁵ ההמשך של "שמע קולנו" היא ברכת רצה של חזרת העבודה במקדש. שימו לב להמשכיות לשלוש הברכות האחרונות שנחשבות לחטיבה נפרדת. ומשמע שלעתיד לבוא בית המקדש יהיה קודם כל בית תפילה ורק אח"כ גם מקום הקרבת קרבנות. ההפך מהתהליך ההיסטורי.

¹⁶ מודים אנחנו לך. ראו הדוגמא שהגמרא נותנת להוספה לא רצויה לנוסח התפילה: "האומר מודים מודים - משתקים אותו" ומסבירה הגמרא משום שנראה שהוא מתפלל לשתי רשויות (ברכות לג ב). מעניין למה הכפילות דווקא בברכת ההודאה.

¹⁷ הסיום בברכת השלום עומד גם בזכות עצמו ואינו זקוק לסמיכות מהברכה הקודמת. ראו מסכת דרך ארץ פרק שלום הלכה יט: "אמר ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי גדול השלום, שכל הברכות והתפלות חותמין בשלום, קרית שמע חותמה בשלום, ופרוס סוכת שלומך, ברכת כהנים חותמה בשלום, שנאמר וישם לך שלום, וכל הברכות חותמין בשלום, עושה שלום במרומי". וכבר הקדשנו מספר דפים לערך השלום וחשיבותו, ראו במים הראשונים בדף [וקראת לשלום](#) בפרשת שופטים.

¹⁸ המוטיב של הלכות ומצוות שנשכחו במרוצת הדורות ובא מי שבא וחיידש אותן, מצוי במספר מקומות בספרות חז"ל. ראו גמרא יומא פ ע"א לגבי "שיעורין של עונשין", מסכת מגילה ג ע"א לגבי אותיות סופיות מנצפ"ך, ובגמרא סוכה כ ע"א על התורה כולה! ראו דברינו [כי לא תשכח מפי זרעו](#) בפרשת וילך וכן [מי מנע את שכחת התורה](#) בדפים המיוחדים.

¹⁹ ראו ברכות לג ב על מי שירד לפני התיבה בבית הכנסת של רבי חנינא: "ההוא דנחית קמיה דרבי חנינא, אמר: האל הגדול הגבור והנורא והאדיר והעוז והיראוי החזק והאמיץ והודאי והנכבד. המתין לו עד דסיים, כי סיים אמר ליה: סיימתיהו לכולהו שבחי דמרך? למה לי כולי האי? אנן הני תלת דאמרינן - אי לאו דאמרינהו משה רבינו באורייתא, ואתו אנשי כנסת הגדולה ותקנינהו בתפילה - לא הוינן יכולין למימר להו, ואת אמרת כולי האי ואזלת! משל, למלך בשר ודם שהיו לו אלף אלפים דינרי זהב, והיו מקלסין אותו בשל כסף, והלא גנאי הוא לו!". נראה בפשטות שהכוונה כאן לתוספות שבח כחלקה מתפילת העמידה, אבל בימיהם הייתה זו עיקר התפילה ולפיכך אפשר שהכוונה לתפילה בכלל כולל חזרת הש"ץ לטובת מי שאינם יודעים את הנוסח ותוספות כאלה וודאי שהקשו על הציבור. וכבר הארכנו לדון בשבח [התפילה הקצרה](#) בפרשת בעלותך. ראו גם דברינו [האל הגדול הגיבור והנורא](#) בפרשת עקב.

²⁰ הסם, התרופה הטובה לכל היא השתיקה. וכדברי רבן שמעון בן גמליאל במסכת אבות א יז: "כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה".

²¹ מילה שווה סלע (מטבע, שקל) ואילו השתיקה שווה שני סלעים. ולא כמו שמקובל לומר היום "מילה בסלע" - שהיא חשובה וכאילו חקוקה בסלע. ראו במקבילה בירושלמי ט א: "אמר רבי אבון: מי ימלל גבורות ה' - תרגם יעקב כפר נבורייתא בצור: "לך דומיה תהילה אלהים בציון". סמא דכולא משתוקא. למרגלית דלית לה טימי, כל שמשבח בה פגמה".

²² הירושלמי מדגיש את החלוקה לשלוש הברכות הראשונות - שבחו של מקום, שתים עשרה האמצעיות - בקשה על צרכי עם ישראל המידיים והעתידיים, שלוש הברכות האחרונות - שוב שבחו של מקום. בקו מחשבה דומה, ראו ספרי דברים פרשת וזאת הברכה פיסקא שמג: "ויאמר ה' מסיני בא זרח משעיר, מגיד הכתוב שכשפתח משה לא פתח בצרכם של ישראל תחילה עד שפתח בשבחו של מקום. משל ללוטייר שהיה עומד על הבמה ונשכר לאחד לדבר על ידיו, ולא פתח בצרכי אותו האיש תחילה עד שפתח בשבחו של מלך: אשרי עולם ממלכו אשרי עולם מדיינו, עלינו זרחה חמה עלינו זרחה לבנה והיו אחרים מקלסים עמו. ואחר כן

תשובתינו. רצית תשובתינו - סלח לנו. סלחת לנו - גאלינו. גאלתנו - רפא חולינו. רפית חולינו - ברך שנותינו. ברכת שנותינו - קבצינו. קיבצתנו - שופטנו בצדק. שפטתנו בצדק - הכנע קמינו. הכנעת קמינו - צדקינו במשפט. צידקתנו - בנה ביתך ושמע עתירתינו וְרָצִינוּ בתוכו...²³

א"ר ירמיה: מאה ועשרים זקנים ומהם שמונים וכמה נביאים התקינו את התפילה הזאת. ומה ראו לסמוך האל הקדוש לחונן הדעת? על שם והקדישו את קדוש יעקב... סליחה לגאולה: הסולח לכל עוונכי הרופא לכל תחלואיכי הגואל משחת חייכי... מפני מה התקינו גואל ישראל ברכה שביעית? ללמדך שאין ישראל נגאלין אלא בשביעית. ר' יונה בשם ר' אחא: שיר המעלות בשבועה' את שבות ציון שירה שביעית היא, להודיעך שאין ישראל נגאלים אלא בשביעית.²⁴

מסכת ברכות דף כח עמוד ב - סיבה טובה למספר 18 וגם ל-19

הני שמונה עשרה כנגד מי? אמר רבי הלל בריה דרבי שמואל בר נחמני: כנגד שמונה עשרה אזכרות שאמר דוד בהבו לה' בני אלים (תהלים כט).²⁵ רב יוסף אמר: כנגד שמונה עשרה אזכרות שבקריאת שמע.²⁶ אמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: כנגד שמונה עשרה חוליות שבשדרה. ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: המתפלל צריך שיכרע עד שיתפקקו כל חוליות שבשדרה... הני תמני סרי, תשסרי הוויין! אמר רבי לוי: ברכת המינים ביבנה תקנוה. כנגד מי תקנוה? אמר רבי לוי: לרבי הלל בריה דרבי שמואל בר נחמני - כנגד: אל הכבוד הרעים, לרב יוסף - כנגד אחד שבקריאת שמע; לרבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי - כנגד חוליא קטנה שבשדרה.²⁷ תנו רבנן: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר להם רבן גמליאל לחכמים: כלום יש אדם שיוודע לתקן ברכת המינים? עמד שמואל הקטן ותקנה, לשנה אחרת שכחה.²⁸

ירושלמי ברכות פרק ד הלכה ג - עוד סיבות למספר 18

משנה: רבן גמליאל אומר: בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה. רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה. ר' עקיבא אומר: אם שגורה תפלתו בפיו יתפלל שמונה עשרה, ואם לאו מעין י"ח:²⁹

גמרא: ולמה שמונה עשרה? רבי יהושע בן לוי אומר: כנגד שמונה עשרה מזמורות שכתוב מראשו של תילים עד יענך ה' ביום צרה.³⁰ אם יאמר לך תשע עשרה הן, אמור לו: למה רגשו גוים לית הוא מינון.³¹ מיכן אמרו המתפלל

פתח בצרכו של אותו האיש וחזר וחתם בשבחו של מלך. אף משה רבינו לא פתח בצרכי ישראל עד שפתח בשבחו של מקום, שנאמר: ויאמר ה' מסיני בא ואחר כך פתח בצרכם של ישראל ויהי בישורון מלך חזר וחתם בשבחו של מקום אין כאל ישורון. ואף דוד המלך פתח בשבחו של מקום תחילה... ואחר כך פתח בשבחם של ישראל... וחזר וחתם בשבחו של מקום... ואף שלמה בנו פתח בשבחו של מקום תחילה... ואחר כך פתח בצרכם של ישראל... וחזר וחתם בשבחו של מקום... ואף שמונה עשרה ברכות שתיקנו נביאים הראשונים שיהו ישראל מתפללים בכל יום, לא פתחו בצרכם של ישראל, עד שפתחו בשבחו של מקום: האל הגדול הגבור והנורא קדוש אתה ונורא שמך. ואחר כך מתיר אסורים ואחר כך רופא חולים ואחר כך מודים אנחנו לך".

²³ בקשה גוררת בקשה. ולגבי הסדר של תפילה ובניין בית המקדש וחיידוש העבודה בו, ראו במקור בירושלמי מה הוא הסדר הנכון עפ"י הפסוק בישעיהו נו ז: "והביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית תפילתי עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי וכו'" - התפילה השלמה תהיה בבית המקדש. אך סוף דבר שיש תפילה לפני רצה (בשמע קולנו) ויש תפילה אחרי רצה.

²⁴ וההמשך שם בדרשות פסוקים דומות לאלה שראינו בגמרא בבבלי, אבל יש גם הבדלים מעניינים ולא נוכל להאריך ולפרטם כאן.

²⁵ שמונה עשרה פעמים שנזכר שם ה' בתהלים פרק כט שאנו אומרים בקבלת שבת, המזמור האחרון לפני הפיוט לכה דודי.

²⁶ בספירה שעשינו נראה שזה רק אם סופרים גם שם הויה וגם של אלוהות. וכל אחד מוזמן לספור.

²⁷ כל אחד מהחכמים שנתן סיבה למה דווקא שמונה עשרה ברכות, מוצא כעת את הסיבה לברכה הנוספת, איך עוברים, לשיטתו משמונה עשרה לתשע עשרה. ר' שמואל בר נחמני מוסיף את "אל הכבוד הרעים" לאזכרות של תהלים כט, רב יוסף מוסיף את ה"אחד" של שמע ישראל לאזכרות שם ואילו רבי תנחום בשם רבי יהושע בן לוי מוצא חוליה קטנה נוספת בחוט השדרה.

²⁸ ועמד שמואל הקטן לפני התיבה זמן ניכר עד שכנראה נזכר בה או הזכירוהו, ועכ"פ נהגו בו כבוד ולא העבירוהו מלפני התיבה. ראו המשך הגמרא שם. הייתה התנגדות של חכמים להוסיף ברכות על השמונה עשרה שנקבעו, למשל בדחייה של שיטת ר' עקיבא שברכת הבדלה (אתה חוננתנו) תתוסף כברכה רביעית עצמאית ולא בתוך ברכת אתה חונן: "מאי טעמא לא עבדינן כרבי עקיבא? - דתמני סרי תקון, תשסרי לא תקון" (ברכות כט א, לג ב). אבל ברכת המינים התווספה וגם היא, היו צריכים לחזור ולתקנה משום ששכחוהו. שכחו, או ש"שכחו" ולא רצו להוסיף על המספר שמונה עשרה שעבר במסורת והתקבע.

²⁹ משנה זו היא עדות לכך שלא במהרה התקבל הנוסח הקבוע של תפילת שמונה עשרה ומי שלא הייתה תפילה זו שגורה בפיו התפלל "מעין שמונה עשרה". ראו פירוש ברטנורא שמביא את שתי השיטות בגמרא מה הוא "מעין שמונה עשרה". לפי שיטה אחת: "אומר מכל ברכה וברכה מן האמצעיות בקוצר וחותרם על כל אחת ואחת", והשנייה שזו תפילת "הביננו ה' אלהינו לדעת דרך, שהיא ברכה אחת שיש בה מעין כל הברכות האמצעיות של שמונה עשרה, וחותרם ברוך אתה ה' שומע תפלה".

³⁰ שכן פרק כ בתהלים מתחיל כאמור במילים: "למנצח מזמור לדוד: יענך ה' ביום צרה ישגבך שם אלהי יעקב". אם לא נענית בתפילה, אולי תיענה בתענית.

³¹ פרק כ בתהלים מתחיל במילים: "למנצח מזמור לדוד: יענך ה' ביום צרה ישגבך שם אלהי יעקב". משמע שמהפרקים הקודמים צריכה להתקבל ישועת ה' ומענה לצרתו (תפילתו) של המתפלל. ומה נעשה ויש 19 פרקים (מזמורים)? תשובת המדרש היא שפרק ב: למה רגשו גוים, מצטרף לפרק א והם מזמור אחד. אבל בשיטה המקובלת בספרי התנ"ך היום, יש אכן 19 פרקים ומכאן שיש

ולא נענה צריך תענית. אמר רבי מנא: רמז לתלמיד חכם שאדם צריך לומר לרבו: תִּשְׁמַע תְּפִילַתְךָ. ³²... ³³ ר' חנינא בשם ר' פינחס: כנגד שמונה עשרה פעמים שאבות כתובין בתורה אברהם יצחק יעקב. ³⁴ אם יאמר לך אדם תשע עשרה הן, אמור לו: "והנה ה' נצב עליו" לית הוא מינהון. ³⁵ אם יאמר לך אדם שבע עשרה הן אמור לו: "ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק" מינון. ³⁶ ר' שמואל בר נחמני בשם רבי יוחנן: כנגד שמונה עשרה ציוויין שבתורה בפרשת משכן שִׁינִי. אמר רבי חייא בר ווא: ובלבד מן "ואתו אהליאב בן אחיסמך" עד סופיה דסיפרא. ³⁷

אוצר המדרשים (אייזנשטיין) תפלת שמונה עשרה – עפ"י אירועי האבות

תניא: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה.

אגדה: ³⁸ מאי על הסדר? זה סדר עולם. ³⁹ לכך מצינו י"ח ברכות של תפילה מעולם היו מתוקנות זו אחר זו, כיון שבאו אנשי כנסת הגדולה כללום ותקנום כסדרן. כשניצל אברהם אבינו מאור כשדים פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י ⁴⁰ מגן אברהם. כשנעקד יצחק על גבי המזבח ונעשה דשן והיה אפרו מושלך על הר המוריה, מיד הביא עליו הקב"ה טל והחיה אותו... מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י מחיה המתים. ⁴¹ כשבא יעקב אבינו ופגע בשערי שמים והקדיש שמו של הקב"ה, מיד פתחו מלאכי השרת את פיהם ואמרו בא"י האל הקדוש. כשבא פרעה להמליך את יוסף במצרים בדקו אם יודע שבבעים לשונות בא גבריאל ולמדו שבעים לשונות, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י חונן הדעת. כשעשה ראובן מעשה בלהה פילגש אביו נקנסה עליו מיתה מיד חזר בתשובה... פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י הרוצה בתשובה. כשעשה יהודה מעשה תמר ואמר הוציאוה ותשרף ושלחה לו ואמרה הכר נא, מיד הודה ואמר צדקה ממני ונסלח לו על אותו עון, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י חנון המרבה לסלוח. ⁴² כשמררו המצריים את חיי אבותינו אמר הקב"ה וגאלתי אתכם, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י גואל ישראל. כשנצטער אברהם אבינו בצער המילה בא רפאל ורפאו, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י רופא חולים. כשזרע יצחק אבינו ומצא מאה שערים מיד פתחו מלאכי השרת: בא"י מברך השנים. ⁴³ כשבא יעקב אבינו למצרים וראה יוסף ושמעון ונתקבצו הוא ובניו ביחד, מיד פתחו מלאכי השרת

סמך לך שבאמת תפילת שמונה עשרה שלנו היא בעצם תפילת תשע עשרה. ויש גם תפילת 7, 9-1, 20 ו-24 – מצאו אותם והחזירו לנו תשובותיכם בהקדם.

³² ולא תצטרך לישב בתענית. ומפרשי הירושלמי מעירים שלא דווקא תלמיד חכם לרבו, אלא כל אדם לחברו. ונראה שבמונח תלמיד חכם כאן הכוונה לכל מי שיודע שתפילת שמונה עשרה מיוסדת על 18 או 19 פרקי תהלים שבראש הספר.

³³ דילגנו כאן על כל אותן סיבות למספר 18 שראינו כבר בבבלי לעיל. נביא רק את החידושים של הירושלמי.

³⁴ ראו דברינו **ואלה תולדות – אברהם, יצחק ויעקב** בפרשת תולדות היא הראשונה והאחרונה בה חיים שלושת האבות במקביל – 15 שנה. אבל כאן מדובר באזכור של שלושה השמות בכלל התורה.

³⁵ שאמנם כתוב בחלום סולם יעקב, בראשית כ יג: "וַהֲנֵה ה' נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אָנֹכִי ה' אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֲבִידְךָ וְאֱלֹהֵי יִצְחָק וכו'", אבל לא נזכר שם יעקב ביחד עם אברהם ויצחק רק לחוד כחולם החלום ודיבר ה' אליו.

³⁶ אנחנו ספרנו 17 פסוקים בתורה שבהם מופיעים שלושת האבות באותו פסוק (יש גם אחד נוסף בתנ"ך בספר מלכים ב יג). לפיכך השאלה השנייה של הירושלמי שיש רק 17 מובנת ותשובתו היא שיש להחשיב גם את הפסוק בפרשת ויחי: "המלאך הגואל וכו'" שם יעקב מזכיר את אבותיו אברהם ויצחק, לצד "ויקרא שמי". אבל שאלת הירושלמי שיש 19 אזכורים של האבות לא מובנת. כך או כך, ראו מדרש זה גם בבראשית רבה ס ט ד: "רבי חנינא בשם רבי פנחס אמר: שמונה עשרה פעמים מזכיר האבות בתורה, וכנגד כן קבעו חכמים י"ח ברכות שבתפילה ואם יאמר לך אדם תשעה עשר הם, אמור לו: והנה ה' נצב עליו, אין הוא מן המנין. ואם יאמר לך אדם י"ז הם, אמור לו: ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק – אחד מהם".

³⁷ הגענו סוף סוף לפרשתנו, פרשת פקודי, הנקראת כאן פרשת משכן שני (שיני). שמונה עשרה פעמים כתוב בפרשה: "כאשר ציוה ה' את משה". משפט זה חוזר כמוטו בצורה בולטת בפרשה, וכבר עמדו פרשנים ומדרשים על משמעות חזרה זו (רש"י שמות לח כב, רמב"ן שמות לו ח ועוד). וגם כאן הגענו למספר 19, שהרי באמת יש 19 "כאשר צוה ה' את משה". המדרש מציע להתעלם מהראשון ולספור רק אחרי הפסוק: "ואיתו אהליאב בן אחיסמך". ואנו נאמר שהנה שוב יש סמך בתורה להוספה של ברכת המינים. ועכ"פ ראו מדרש זה גם בויקרא רבה א ח: "ר' שמואל בר נחמן אמר בשם ר' נתן: שמונה עשר ציוויין כתובים בפרשת משכן, כנגד שמונה עשרה חוליות שבשדרה. וכנגדן קבעו חכמים זכרונם לברכה י"ח ברכות שבתפילה".

³⁸ אנו רגילים ל"תניא" היא משנה ולאחריה "גמרא", וכאן

³⁹ מדרש זה מציע סדר היסטורי הקשור לקורות העתים. ומכאן, כפי שהוא רומז, אפשר שגם הזקנים, אנשי הכנסת הגדולה לא היו הראשונים, אלא סדרו ונסחו מסורת קדומה בהרבה. במובן מסוים, הדבר מזכיר את המחלוקת אם שלוש התפילות הם תקנת האבות או כנגד עבודת בית המקדש. ראו דברינו **תפילות אבות תקנום** בפרשת וירא.

⁴⁰ קיצור של ברוך אתה ה' וכן להלן בכל הברכות.

⁴¹ וזה כשיטת מדרשים מסוימים שאברהם כן שחט את יצחק ונעשה נס וחזר לתחייה. ראו פרקי דרבי אליעזר פרק שלושים ואחד: "פרחה ויצאה נשמתו של יצחק". וראו גמרא זבחים סב ע"א שזיהו בימי דוד את מקום המזבח בהר המוריה עפ"י אפרו של יצחק: מזבח מנא ידעי? ... ר' יצחק נפחא אמר: אפרו של יצחק ראו שמונח באותו מקום". ראו הדף **האם נשחט יצחק** בפרשת וירא.

⁴² ראו תוספתא ברכות פרק ד הלכה יח: "מפני מה זכה יהודה למלכות? מפני שהודה בתמר".

⁴³ הדרשן הבטיח לנו "סדר עולם", אבל אין לו בעיה לחזור אחורה בהיסטוריה.

ואמרו: בא"י מקבץ נדחי עמו ישראל.⁴⁴ כשנתנה תורה לישראל אמר לו הקב"ה למשה: ואלה המשפטים אשר תשים לפניך, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י מלך אוהב צדקה ומשפט. כשטבעו המצריים בים פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י שובר אויבים ומכניע זדים.⁴⁵ כשאמר לו הקב"ה ליעקב: "ויוסף ישית ידו על עיניך", שמח ובטח על דבריו של מקום ובשעה שנפטר יעקב אבינו מן העולם ובא יוסף ונתן שתי ידיו על עיניו ונשקו ובכה לו, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י משען ומבטח לצדיקים. כשבנה שלמה את ביהמ"ק, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י בונה ירושלים. כשנושעו ישראל ועברו את הים סוף ואמרו שירת וישוע פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י מצמיח קרן ישועה.⁴⁶ כשאנחנו ישראל וצעקו לאל ושמע צעקתם כמה שנאמר: "וואנחנו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה", מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י שומע תפילה. כשעשו ישראל את המשכן וירדה שכינה ושכן בו בין שני הכרובים, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: בא"י המחזיר ברחמי שכינתו לציון. כשהכניס שלמה הארון לפניו ואמר: "ה' אלהים אל תשב פני משיחך וגו' " ונתן הודאה ושבת למקום ואמר: ברוך ה' אשר נתן מנוחה וגו', מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: הטוב שמך ולך נאה להודות. כשנכנסו ישראל לארץ ונתקיים עליהם המקרא ונתתי שלום בארץ, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י עושה השלום.

לפיכך כשבאו אנשי כנסת הגדולה ותקנום בסדר הזה בתכמתם, מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: ברוך חכם הרזים שנתן חכמה ליראיו שהם בני גוי גדול, כמו שאמר להם משה ע"ה: "כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו".⁴⁷

ילקוט שמעוני שמואל א רמז פ – חנה חידשה את שמונה עשרה

"ותתפלל חנה", מכאן אנו למדין שנשים חייבות בתפילה, שכן חנה היתה מתפללת י"ח ברכות. רמה קרני בה' - מגן אברהם. ה' ממית ומחיה - מחיה המתים. אין קדוש כה' - האל הקדוש. כי אל דעות ה' - אתה חונן. ונכשלים אזרו חיל - הרוצה בתשובה, מוריד שאול ויעל - המרבה לסלוח. שמחתי בישועתך - גואל ישראל. מקימי מעפר דל - רופא חולים. שבעים בלחם - מברך השנים. רגלי חסידיו ישמור - מקבץ נדחי עמו ישראל. ה' ידין אפסי ארץ - אוהב צדקה ומשפט. ורשעים בחשך ידמו - מכניע זדים. ויתן עוז למלכו - בונה ירושלים. וירם קרן משיחו - את צמח דוד. ואין צור כאלהינו - שומע תפילה. אל תרבו תדברו גבוהה - שאותך לבדך ביראה [נעבוד]. יצא עתק מפיתך - הטוב שמך ולך נאה להודות. ויתן עוז למלכו - עושה השלום. הרי שמונה עשרה ברכות שהתפללה:⁴⁸

במדבר רבה יח כא פרשת קרח – תפילת שבע עשרה

⁴⁴ במצרים! שם התאחדה משפחת יעקב. על זה נאמר "מקבץ נדחי ישראל"?! אך משה אומר: "אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבץ ה' אלהיך ומשם יקחך" (דברים ל ד); והנביא אומר: "ונשא נס לגוים ואסף נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ" (ישעיהו יא ב), ומוסיף: "נאם אדני ה' מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עלי לנקבציו" (שם נו ח).

⁴⁵ כאן וגם בהמשך, מתקלקל קצת הסדר ההיסטורי, אבל לא נדקדק עם הדרשן.

⁴⁶ זאת, בניגוד לכל המדרשים שמרחיקים את המלאכים משירת הים. ראו דברינו [מעשה ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה?](#) בשביעי של פסח. ואולי גם כאן יש לדקדק שהמלאכים לא אמרו שירה, אלא תפילה: מצמיח קרן ישועה.

⁴⁷ משמע מכל המדרש הארוך הזה, שתפילת שמונה עשרה נתקנה פעמיים. פעם למעלה ע"י המלאכים שאמרו כל ברכה בשעתה ובמקומה "ולרגל המאורע" (מאורע שאירע לבני האדם), אבל לא הורידה לארץ ולא גילו אותה לבני האדם. באו חכמי אנשי הכנסת הגדולה בימי בית שני ואח"כ שוב אצל רבן גמליאל ביבנה אחרי החורבן וגילו את סוד תפילת שמונה עשרה בחכמתם. ולא נותר למלאכים, הם שגם סירבו להוריד את התורה לארץ, להשתומם היאך גילו בני ישראל את נוסח התפילה שכבר הייתה שגורה במרום שנים רבות. ומה עשו החכמים? הפכו את נוסח הברכות שהיה לשעתו (בית ראשון) ממשמעות הווה ועבר לתקווה לעתיד. אם המלאכים אומרים בעת חנוכת המשכן, נכון יותר המקדש: בא"י המחזיר ברחמי שכינתו לציון, באים חכמים לאחר החורבן ומכוונים לגאולה העתידית (ואולי אנשי הכנסת הגדולה בבית שני בעודו עומד על תילו התכוונו כמו המלאכים במקדש שלמה). וכך גם בברכת: שובר אויבים ומכניע זדים, משען ומבטח לצדיקים, בונה ירושלים, מצמיח קרן ישועה ועוד. ומה נותר כעת למלאכים לומר? ברכת חכם הרזים: "מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו: ברוך חכם הרזים שנתן חכמה ליראיו".

⁴⁸ הגמרא בברכות כ ע"ב אומרת שלמרות שתפילה היא מצוות עשה שהזמן גרמא, נשים חייבות בה משום שהיא בקשת רחמים ("רחמי היא") ואין מי שלא זקוק לרחמי שמים (אבל עדיין מחלוקת ראשונים היא אם חיוב זה הוא מהתורה או מצוות חכמים, ראו הערה 1 לעיל). וכאן, כל המקור של תפילת שמונה עשרה בא מתפילת חנה, אז פשיטא שנשים חייבות בה – כחנה. שים לב, אגב, שברכת המינים נמצאת כאן: מכניע זדים, בעוד שדווקא ברכת על הצדיקים איננה. סה"כ אכן י"ח ברכות אך בלי "על הצדיקים". מעניין איזה מקור מביא כאן הילקוט שכידוע הוא אוסף מדרשים. ועל [תפילת חנה](#) כבר הרחבנו בראש השנה ושם הבאנו מדרש זה מפסיקתא זוטרתא (לקח טוב) דברים פרשת ואתחנן דף ו עמוד א.

"כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד ג), אמרו ישראל: ריבוננו של עולם, בזמן שבית המקדש קיים היינו מקריבים קרבן ומתכפר. ועכשיו אין בידינו אלא תפילה. טו"ב - בגימטריא י"ז. תפילה י"ט ברכות, הוצא משם ברכת המינין שתקנוה ביבנה ואת צמח דוד שתקנו אחריו, על שום "בחנני ה' ונסני" (תהלים כו ב).⁴⁹

שבת שלום

חזק חזק ונתחזק⁵⁰

מחלקי המים

⁴⁹ כבר ראינו לעיל את המספר 17 וכאן יש לנו אישור, אמנם ממדרש מאוחר יחסית, שבמקור הייתה תפילת עמידה מורכבת משבע עשרה ברכות, כאשר ברכת בונה ירושלים כללה גם את צמיחת קרן דוד (ותפילת המינים עדיין לא נתקנה). בשלב כלשהוא הופרדה הברכה לשניים (לשלמה ולדוד) ולא ברור מהמדרש לעיל אם דברי דוד "בחנני ה' ונסני" היא הסיבה להפרדה זו ולהוצאת צמיחת קרן דוד לברכה לעצמה, או אדרבה, זו היא הסיבה מדוע לכתחילה שולבה צמיחת קרן דוד בתוך בונה ירושלים. ראו גמרא סנהדרין קז ע"א שדוד נכשל בבקשתו להעמדה בניסיון ולהשתוות לאבות: "אמר רב יהודה אמר רב: לעולם אל יביא אדם עצמו לידי נסיון, שהרי דוד מלך ישראל הביא עצמו לידי נסיון ונכשל". ונראה שהסיום של מדרש זה צריך עיון נוסף.

⁵⁰ מקור הביטוי במקרא הוא במלחמת יואב ואבישי נגד ארם ובני עמון, שמואל ב פרק י פסוק יב: "חֲזַק וְנִתְחַזַּק בְּעַד עֲמֹנֵי וּבְעַד עָרֵי אֲלֹהֵינוּ וְהָיְתָה הַטּוֹב בְּעֵינֵינוּ". לנוסח בסיום חומש בתורה, ראו ערוך השולחן אורח חיים קלט טו: " ... ודע דבקרא לא ימוש ספר התורה הזה מפיו כתיב חזק ואמץ ומזה נהגו לומר למסיים ספר חזק חזק ונתחזק", שמקורו, כך נראה, בגמרא ברכות לב ע"ב: "תנו רבנן, ארבעה צריכין חיזוק ואלו הן: תורה, ומעשים טובים, תפילה ודרך ארץ. תורה ומעשים טובים, מניין? שנאמר: רק חזק ואמץ מאד לשמר ולעשות ככל התורה (יהושע א ז) ... תפילה מניין? – שנאמר: קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה' (תהלים כז ד); דרך ארץ מניין? – שנאמר: חזק ונתחזק בעד עמנו וגו'". ואנו מצאנו סיומת זו בדפוסי המדרשים, שהוא כפי הנראה מעשה ידי המעתיקים והמלבה"דים, כמו בסוף מדרש ספרי דברים: "סליק ספרי חזק ונתחזק" וכן בסיום פסיקתא דרב כהנא: "חסלת פסקתא דרב כהנא ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה חזק ונתחזק, אני יהוצדק בר' אלחנן כ' ח' י' שלמתי וסימתי כל הספר מרב כהנא בששי בשבת בתשעה ועשרים יום לירח אדר שנת חמשים ואחת לפרט לאלף ששי". ערב ראש חודש ניסן.